

Fausmų egzotika

2007
kovas
balandis

KERŠTAS AR... MEILĖ?

Svajonų
ROMANAI

TRISH MOREY

Knygute.lt

Trish Morey
KERŠTAS AR... MEILĖ?
Romanas

Versta iš Trish Morey, For Revenge or Pleasure, 2006

© Trish Morey, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dileta Stasiulienė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Ir tai - aukštuomenė?! Lukas Demakis iš viršaus pašaipiai apžiūrinėjo įžymybes, susirinkusias Beverli Hilso rūmų pokylių salėje. Ryškiausias žvaigždės ir jų gerbėjai, įvairaus plauko turtuoliai bei garsenybės stengėsi priblokšti vieni kitus išpuoselėtais kūnais, garsių dizainerių drabužiais ir visokiais blizgučiais.

Viskas taip netikra!

Lukas sugriežė dantimis. Tai ne jo aplinka. Kuo greičiau iš čia dings, tuo geriau. Tik pirmiausia atliks vieną darbą. Ausyse tebeskambėjo tėvo žodžiai: "Ištrauk ją iš ten, kad ir kiek kainuotų, kad ir ką įskaudintum. Būtinai ištrauk ją iš ten!"

Velniai griebtų! Po to, kas nutiko Zojai, Lukas buvo pasirengęs nieku gyvu neleisti nuskriausti sesers! Padarys bet ką, paaukos viską, kad tik jai nieko nenutiktų!

Minia prasiskyrė. Ant pakylės užlipo moteris. *Dvi moterys*. Lukas tvirčiau įsikibo į turėklą. Tai buvo jos - ragana ir jos mokinė.

Spėjo teisingai - netrukus visiems buvo pristatyta daktarė Greisė Dela-Boska. Minia pratrūko plojimai ir sveikinimo šūksniais. Moteris ilga auksaspalve suknele priėjo prie mikrofono. Lukas įdėmiai įsižiūrėjo. Penkiasdešimtmetė dama atrodė stebėtinai puikiai. Tutanchamono nuotaka, vilkinti *Dolce & Gabbana*. Nenuostabu, juk amžina jaunystė - jos verslas.

Lukas bandė klausytis, ką ji kalba, tačiau tuo metu antroji moteris pasisuko į minią ir kažkam nusišypsojo. Lukas sustingo.

Džeidė Feraro.

Jis atėjo čia dėl šios moters. Pasikalbėti akis į akį. Asmeniškai.

Labai asmeniškai!

Jei Dela-Boskos veido oda atrodė gerokai patempta, tai jaunosios moters - glotni ir nepriekaištinga. Jos veidas buvo malonus, bruožai klasikiniai, mėlynos migdolų formos akys šypsojosi, kaip ir putlios lūpos, o žvilgantys

medaus spalvos plaukai, susukti į dailų kuodelį, apnuogino kaklą.

Suknelė neatrodė kukliai, moteris buvo tarsi įvyniota į perregimą apvalkalą. Jei ne vandens mirguliavimą imituojantis audinys, sunku būtų pasakyti, kur baigiasi oda ir prasideda audinys. Suknelė dailiai aptempė moters krūtis, slydo lygiu pilvuku žemyn, išryškindama puikias kūno formas. Lukas mielai būtų pasinėręs į pažinimo džiaugsmą, bet prisiminęs, ko čia atėjo, susitvardė.

Žinoma, ji gražuolė. Kitaip negali būti, tik už savo privalumus turi dėkoti ne Motulei Gamtai, o vyriausiajai plastinės chirurgijos motinėlei daktarei Greisei Dela-Boskai. Vaikščiojanti tos raganos talento reklama!

Pagaliau kalba baigėsi, nuaidėjo plojimai. Jaunesnioji moteris pasisuko eiti link pakylos, bet staiga sudvejojo - tik suglaudė delnus, tarsi būtų pasiruošusi ploti. Pakėlusį galvą ji ėmė dairytis po minią, kol žvilgsnis pakilo dar aukščiau ir įsmigo tiesiai į Luką.

Jis matė, kaip ji iš netikėtumo išplėtė akis ir

nežymiai suraukė antakius bandydama kažką prisiminti - beveik pajuto jos kūnu nusiritusias virpulio bangeles. Tą akimirką į galvą atėjo naujas, daug malonesnis puolimo planas. Kūnas lyg pritardamas užkaito. Lukas šyptelėjo.

Šį vakarą jam teko nelengva užduotis: ateiti čia ir įsimaišyti tarp žmonių, su kuriais jo niekas nesieja ir kurių jis negerbia. Bet tai anaip tol nereiškė, kad Lukas negalės pasimėgauti savo misija. Kam apsiriboti vien klausimais ir atsakymais, jei galima išpešti šį tą daugiau! Pavyzdžiui, išsiaiškinti, kas iš tikrųjų yra toji Džeidė Feraro.

- Bėk, kur tik nori, Džeide Feraro, - sumurmėjo Lukas, kai staiga nosisukusi Džeidė dingo plastinės chirurgijos specialistę sveikinančioje minioje. - Vis tiek tu būsi mano.

Kažkas įbruko jai į ranką taureę šampano. Pirmiausia, ką ji norėjo padaryti - prispausti vėsus rasojančią stiklą prie įkaitusios kaktos. Dar nesuvokė, kas ką tik nutiko, bet nuo atkaklaus

tamsių akių žvilgsnio svaigo galva.

Užgrojo orkestras, ėmė suktis poros, ir netrukus sausakimšoje salė tapo pernelyg ankšta, karšta ir triukšminga. Tik išgirdusi savo vardą Džeidė atitraukė žvilgsnį nuo taurės.

- Na? Kaip, tavo manymu, pavyko? - nekantravo Greisė.

- O, buvo puiku! - patikino Džeidė ir pabučiavo savo mokytoją į skruostus.

Ji dievino Greisę, todėl kitaip atsakyti negalėjo. Bet iš tikrųjų negalėjo prisiminti nieko, tik kelis padėkos žodžius labdaros vakaro dalyviams. Visgi sunku susikaupti, kai jauti, kad esi stebima, o paskui dar gauni karščio pliūpsnį iš stebėtojo akių! Džeidė giliai įkvėpė, bandydama nuvyti keistą jausmą ir daugybę iškilusių klausimų. Kas tas vyras? Kodėl jis taip žiūrėjo?

Bet dabar dvi kitos akys žiūrėjo į ją laukdamos dėmesio, tad kiaurai veriančio žvilgsnio savininką reikėjo trumpam pamiršti. Šis vakaras priklauso daktarei Dela-Boskai, jos vardu įsteigtam fondui ir niekam daugiau.

Pagaliau Džeidė nusišypsojo.

- Vakaras puikus, - dar kartą patikino ji. - Jūs - jo žvaigždė! Šįvakar surinktos lėšos Veido išsaugojimo fondui leis gyvuoti daugelį metų.

- Taip, - sutiko Greisė ir šypsodamasi nužvelgė garsenybių pilną salę. - Gerai padirbėjome.

- Viskas tavo garbei, Greise, - įsiterpė girgždus vyriškas balsas. - Mūsų miestui reikia daugiau tokių piliečių kaip tu!

- Mere Goldfinčai! - Greisė atrodė patenkinta, patekusi į tokio žymaus džentelmeno glėbį. - Jau maniau, kad mylimiausias fondo globėjas šiandien nebepasirodys.

- Kaip galėčiau neatvykti, juk žinau, koks svarbus tau šis vakaras? Baigiau tvarkyti reikalus ir atvykau!

Džeidė nusišypsojo ir supratingai pasitraukė į šalį. Meras neslėpė ieškąs naujos žmonos. Didelius turtus iš nekilnojamųjų vertybių susikrovusiam našliui kandidačių netrūko. Fotokamerų blykstės dažniausiai pagaudavo Greisę merui už parankės, todėl sklido gandai,

kad jis jai neabejingas ir tas jausmas abipusis.

Greisė taip stengėsi, - gražinusi šampano taure padavėjui ir paėmusi mineralinio vandens stiklinę pagalvojo Džeidė. - *Ji nusipelnė gyvenimo draugo, nes yra verta laimės.*

Salėje sušmėžavo raudonas sūkurys ir gili iškirptė. *Rakelė Delanei*, - tuoj sumetė Džeidė. Dvidešimtmetė gražuolė iš Pietų, nuolatinė Dela-Boskos klientė, pastaruosius dvejus metus praleidusi televizijos muilo operų pasaulyje, dabar siekė šlovės ir pripažinimo aukščiausiu lygiu. Neseniai padidintos krūtys pro nepadoriai gilią suknelės iškirptę veržte veržėsi link prodiuserio, kurio palankumo Rakelė siekė. Ji akivaizdžiai tikėjo, kad naujausia grožio procedūra padės pagaliau gauti taip trokštamą vaidmenį.

Sėkmės, - gurkštelėjusi mineralinio vandens palinkėjo Džeidė. Juk šitiek pinigų Rakelė investavo į savo grožį: pradedant putliomis lūpomis, baigiant meistriškai pakeltais akių vokais. Džeidė galėjo atmintinai išvardyti Dela-Boskos klinikoje atliktus patobulinimus.

- Nenusiteikusi švęsti?

Džeidė galėjo neatsisukti. Karščio banga nuvilnijo nugara žemyn iki pat pirštų galiukų, ir tai buvo puikiausias įrodymas, jog ji atspėjo, kas balso savininkas, nes puikiai derėjo prie nepamirštamo tamsių skvarbių akių žvilgsnio. Šeštas pojūtis kuždėjo nepasiduoti pagundai, neatsisukti, sutelkti dėmesį kitur - bet kur, kad tik žemė neišslystų iš po kojų.

- Kodėl jums rūpi? - stebėtinai nerūpestingai paklausė Džeidė - kalbėjo atsukusi nugarą, tarsi saugodamasi jo artumo.

Ji nepažinojo šio vyro ir nenorėjo, kad jo įdėmus žvilgsnis vėl ją prikaustytų, todėl toliau spoksojo į Rakele - ji buvo gelbėjimosi ratas, vienintelis ryšys su tikrove, galiausiai - priežastis neatsisukti, apsiginti nuo iš kojų verčiančio jausmo, apėmusio nepažįstamajam pasirodžius.

Staiga Džeidės stebėjimo lauką užtemdė šešėlis. Ne, ne šešėlis. Žmogus.

Jis!

Prieš save išvydusi plačiapetį vyrą Džeidė

aiktelėjo. Tai buvo jis, iš balkono, ir vėl žvelgė į Džeidę, tik šįkart skvarbios akys buvo visai čia pat. Ir vėl kaip tąkart ji pajuto iš vidaus kylantį, su baime sumišusį karštį.

- Ar mes pažįstami? - paklausė ji kilstelėjusi smakrą, nors puikiausiai žinojo, kad šio vyro nebuvo sutikusi nei klinikoje, nei kur kitur. Ji sudarinėjo svečių sąrašą, jo ten nebuvo. Vadinasi, atėjo su moterimi.

Kažkuriai pasisekė.

Džeidė pamėgino nuvyti šalin nemalonią mintį, bet nepajėgė - ji buvo pernelyg panaši į tiesą. Vyras atrodė tobulas: glotnūs tamsūs plaukai, tvirtas stotas, lūpos - nei siauros, nei putlios. Viskas nepriekaištingai derėjo tarpusavyje.

Vyras nusišypsojo:

- Dabar jau esame?

Džeidė laukė, kol jis prisistatys, bet vyras tylėjo. Nekantrumas išjudino Džeidę.....